

Méhes Károly

SHERLOCK HOLMES UTOLSÓ KALANDJA

(részlet)

Ki tudja, miért, de kislíú kora óta nyomozni akart. Vagyis követni valakit. Természetesen titokban. Lássá, mit csinál. Szilárd meggyőződése volt, hogy másokkal érdekesebb dolgok történnek, mint vele.

Esténként, a sötétben öreganyja odalopózott az ágyához, összehozta a két kezét, és elstutogta a fülébe, hogy én Istenem, jó Istenem, becsukódik már a szemem, de a tiéd nyitva, Atyám... Azt is mondta, az Istenke mindent lát, és ezt kellemetlennek érezte. Illetve irigyelte. Nem akart ő mindent látni, még csak az kéne. De valamit, amit más nem.

Imádkozta nézni, ahogy Derrick nyomoz. Columbóról nem is szólvá. Meg Sherlock Holmes, azzal a végtelen eszével! Minden történetét betéve tudta.

Egyszer próbált valami krimifélet írni, de szó szerint eltévedt benne. Egy férfi (ez lett volna ő) egy nap munkából jövet a buszmegállóban kipécézte magának egy másik embert. Aki majdnem olyan, mint saját maga. De érdekesebb. Vajon van-e titka? Az írásban nem is ment haza, hanem ezt az embert követte. De nem tudta, mit kezdjen a két figurával. Először buszoztak, aztán leszálltak a buszról, és rótták az utcákat, mintha feltett szándékuk volna, hogy egyetlen délután begyalogolják a várost. Jobban belefáradt a töprenkedésbe, az utcáról utcára követés papírra vetésében, mintha valóban megteszi azt a sok-sok kilométert.

Néha lopva körülnézett a buszmegállóban. Hiába, mert sose látott olyasvalakit, akiről ki szeretett volna deríteni bármit is.

Karácsony előtt volt. Kibuszozott a város határában épült új szupermarketba, mondván, hogy itt egy füst alatt mindenkinek megveszi az ajándékot, alász-plajbász, nem fog bohócot csinálni magából, nem liheg a többivel, és nem szórja az ablakon a pénzt. Elég kiadós maga a tél, hogy fűteni kell, és a novemberi fagyok beköszöntekor vastag talpú, bélelt bakancsot vásárolni, mert észrevette: fázik a talpa. Hát ezt is megérte! Mondogatta, hogy a tudósok kifundálhatnak, mi-

képp raktározzon az ember a nyári hőségből télire, mint valami befőt-
tet. Ilyenkor aztán csak előszednék a spájzból...

A buszon összeakadt tekintete egy hegyes fejű férfival, aki érezte,
hogyan nézik. Amikor a szemük találkozott, a hegyes fejű elkapta a te-
kintetét. Ő azért is végigmérte.

Kire hasonlít?

Apja másodunokatestvérének, vagy már nem is emlékszik, mind-
egy, távoli rokon, annak volt efféle fejformája. Egyszer csak felbuk-
kant náluk. Börtönből szabadult. Merthogy a Kádárék leültették, de
mégsem, fejbe kólintott valami gyanús nőszemélyt. Malac vicceket
mesélt neki. Rajongott érte. Később, amikor ez az ember már eltűnt
az életükből, azt hitte róla, hős volt. Neki az. Pedig még a neve sem
ugrik be, nahát!

Bámulta a hegyes fejűt. A garbójára csak pufi mellényt húzott eb-
ben az átkozott hidegben. Igaz, a túlméretes szvetter ujjából a keze ki
se látszott. Csöppet meg is sajnálta, no persze, ilyen az, amikor úzott
vad az ember. De azt is gondolta, meglehetősen önző módon, hogy
nem szeretne a bőrében lenni.

Harsogott a Csendes éj, és a gurulós bevásárlókocsik tömege na-
gyobb káoszt okozott, mint az autók a belvárosban. Kóválygott ide-
oda. Gyertya után érdeklődött. Nem volt olyan gyertya, ami tetszett,
ám sikerült leborítania egy hegynyi téli gumit, amit most roppant ju-
tányosan lehetett megvenni a karácsonyfa alá.

Azért vett fél kiló, frissnek mondott töpörtyűt, hogy mégse men-
jen haza üres kézzel a majd' egy órányi túlekedésből. A mustároknál
töprengett egy sort, de végül is bízott emlékezetében, hogy akad a
hűtőszekrény ajtajába rejtve még egy fél tubussal.

Eszébe villant, vajon mit gondolna Sherlock Holmes, ha jófor-
mán üres bevásárlókocsijába kukkant. Aha, Watson, látja, a barátunk
töpörtyűt vásárolt, mire következtet ebből? Éhes, mondana valami
ilyesmit a derék doki. De Holmes sátáni kacajjal csapna le rá: No per-
sze, éhes, de mire éhes? Töpörtyű a városban, ez nem lehet más, mint
valami ősi nosztalgia a vidéki élet, a régi disznóölések után. Egy de-
rék, egyszerű sorsú ember, akit az élet bekényszerített a csúnya met-
ropoliszba, ráadásul most ilyen, ki tudja, honnan származó töpörtyű-
vel kell töltekezzen, hogy némi öröme legyen. De nem fél a koleszte-
rintől, bár ez talán csak nemtörődömség, igaz, kinézetre az atyafi
valódi nyárspolgár, aki minden szabályt és tiltást tiszteletben tart,
vagyis bizonyára nem enne töpörtyűt, ha az orvosa ellenezné. Szinte

szeretettel nézett a fémrudacskák négyzetrácsán pihenő zacskóra, amiben sárgán-homályosan világított a töpörtyű, a vacsorája.

Körbelesett, melyik pénztárnál kígyózik a legrövidebb sor, és tekintete azonnal a hegyes fejűre esett.

Jobbról közelített. Csak egy füles műanyagkosár volt nála. Ezen elcsodálkozott, ha tudja, hogy van kosár is, nem veszkődik ezzel a böhöm kocsiival, de azt hitte, kötelező.

Közben már ment a hegyes fejű után. Aki a kosárral pulóveres karján természetesen ügyesebben lavírozott a tömegben. Végre megállapodott a 19-es pénztárnál. Gyorsan mögé slisszolt, de az utolsó pillanatban kettejük közé, mintha a föld alól került volna oda, még befurakodott egy horgolt sapkás öregasszony, s régi fajta, görbe szárú szemüvege mögül nyomban ellenségesen nézett fel rá.

Kicsit nyújtogatta a nyakát, mit rejt (még hogy rejt!) a hegyes fejű kosara. Kötelet látott, aminek csíptethető kampó fityegett a végén, olyasmi, amivel vontatni szoktak. Vastag, a dobozán szupererősnek hirdetett ragasztószalag.

Az öregasszony megint hátranézett, bele a képébe. Amikor a hegyes fejű előrébb lépett, a néni direkt meg sem mozdult. Oldalt kellett kikukkantson, hogy a kosarat szem elől ne tévessze.

Felrolnizott, műanyag szemeteszsák, 50 darabos kiszerelesben. A színe fekete.

Most megint előredőlt, az öreglány kitétte a könyökét, ami így, az ócska télikabát vastag posztóján át is hegyesen bökött, bele a májába. Bár anatómiában sose volt túlzottan erős. Sherlock Holmes bizonyára százszázalékos biztonsággal meg tudta volna mondani, mije érintkezett azzal a csontos könyökkel. Doktor Watsonról nem is beszélve.

A hegyes fejű most emelte a kosarát, és pakolt ki belőle a mozgó gumiszalagra. Utoljára, amit ő eddig nem láthatott, csillogó élű kisbaltát helyezett a többi tárgy mellé. Ahol meg kell markolni, pirosra pingálták a nyelét.

Liget, 2003/4.